

[Thorvil Kristensen.]

aktiv finansiering af erhvervslivet. Jeg takker for den højtærede finansministers udtalelse om, at han meget gerne ser dette. Ministeren spurgte så, om bankerne ville være aktive nok; jeg håber, at bankerne vil tage denne udtalelse som en opfordring til at vise initiativ. Initiativet tilhører jo dem, der tager det.

Når den højtærede finansminister sagde, at alle lande får overgangsvanskeligheder, hvis vi skal ind i de store markedsplaner, er det jo rigtigt. Jeg ved for så vidt ikke, om vanskelighederne bliver væsentlig større her end i alle andre lande, men der kunne måske i denne forbindelse være anledning til at pege på, at hvis alle de europæiske lande eller et stort antal af dem får vanskeligheder, kan det betyde, at Europas almindelige betalingsituation bliver vanskeliggjort, hvilket ikke i og for sig plejer at fremme en friere handel, og det bliver jo ikke lettere for det enkelte land at klare sine problemer, når de andre lande, med hvilke vi samhandler, også har vanskeligheder.

Jeg har så tilbage kun et par bemærkninger om det, den højtærede finansminister til sidst sagde om den økonomiske situation. Det er rigtigt, at vi ikke behersker de ydre faktorer, men hvis vi havde en større valutareserve, ville de ydre faktorer, når de gik os imod, jo fremkalde selvregulerende kræfter, som i betydelig grad kunne ordne forholdet igen, inden det gik galt. Fordi vi har så lille en valutareserve, har vi ikke altid haft tid til at vente på, at disse selvregulerende kræfter virkede, og det er bl. a. derfor, vi er kommet ind i den store offentlige opsparing. Må jeg i denne forbindelse pege på, at hvis der kommer underskud på betalingsbalancen, har det den naturlige konsekvens, at bankernes likviditet bliver forringet, og at bankerne derfor må indskrænke deres kreditgivning, hvorved aktiviteten bremses og valutastillingen forbedres igen. Men bankernes likviditet er i øjeblikket så beskedet, at den ikke kan tåle en væsentlig reduktion, og derfor har banksystemet og flere andre områder af vor økonomi ikke den elasticitet, der kan få de selvregulerende kræfter til at virke effektivt.

Den højtærede finansminister sluttede

så med nogle bemærkninger, som jeg hørte på med stor interesse. Det var, som om den højtærede minister var blevet lidt betænkelig ved, at hans bemærkninger i fremsættelsestalen om arbejdsmarkedet vandt så livlig tilslutning fra flere af de ærede ordførere her i salen, og den højtærede minister fandt sig derfor foranlediget til at foretage noget, der stod for mig som lidt af en afværge-manøvre. Det er jo et almindeligt anvendt krigsmiddel, og jeg forstår det for så vidt godt. Det var interessant, at den højtærede minister nu gik ret detaljeret ind på landbrugets krav og kommenterede dem udførligt, hvorimod jeg ikke har lagt mærke til, at han på tilsvarende måde har kommenteret de krav, som De samvirkende Fagforbund, specielt Dansk Arbejdsmands Forbund, har stillet, og som fik arbejdsforhandlingerne til at gå i stykker i første omgang. Der ville, forekommer det mig, have været lidt mere balance i den højtærede finansministers tale, hvis han lige så detaljeret havde kommenteret de krav, som er stillet fra forskellige fagforbunds side. Men det kan jo nås endnu.

Jeg skal ikke gå meget ind på, hvad den højtærede minister sagde om landbrugets krav. Der skal, så vidt jeg forstår, være et nyt møde mellem regeringen og landbruget, og jeg har jo ikke hørt de samtaler, der har været ført mellem de to parter.

Jeg vil dog gerne om hjemmemarkedspriserne sige, at det er vel i og for sig en selvfølge, at landbruget har samme ret som andre producenter til at tage de priser på hjemmemarkedet, som man kan få godkendt af monopoltilsynet som værende rimelige. Der står intetsteds i vor monopollovgivning, at man skal have samme priser på hjemmemarkedet, som man får på eksportmarkederne, og jeg er da ikke i tvivl om, at der er mange danske industrivirksomheder, som i dag har enten højere priser på hjemmemarkedet, end de får for eksporten, eller i visse andre tilfælde lavere priser på hjemmemarkedet, end de får ved eksport. Meget ofte er det sådan — det gælder i øvrigt også landbrugseksporten — at man får højere priser på ét udenlandsk marked end på et andet udenlandsk marked, og hjemmemarkedsprisen kan variere efter de forskellige økonomiske forhold. Den regel, der gælder vedrørende priser her i